

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 180/2021
24.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Згерђа, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт – Панчево“, кога заступа Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1391/19 од 23.10.2020. године, у седници одржаној 24.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1391/19 од 23.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 179/18 од 28.03.2019. године, ставом првим, другим и трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име разлике зараде, за остварене, а неплаћене ефективне часове рада дуже од редовног радног времена исплати укупно 25.071,57 динара, накнади трошкове за исхрану у току рада у износу од 67.025,55 динара и регрес за коришћење годишњег одмора у износу од 75.180,95 динара, за ближе означене периоде, са затезном каматом од дана доспелости до исплате, на појединачно одређене месечне износе, ближе означене наведеним ставовима. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован преостали део тужбеног захтева, којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике зараде на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора исплати износе ближе наведен овим ставом изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да за тужиоца на износе мање исплаћене зараде и накнаде трошкова из става 1 и 2 изреке, обрачуна и уплати разлику припадајућих и уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежној филијали РФ ПИО. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.550,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1391/19 од 23.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, трећем, петом и делу става шестог изреке, којим је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 91.550,00 динара, са законском каматом од извршности, до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка у осталом делу става

шестог изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужиоца за исплату законске камате на досуђене трошкове парничног поступка, почев од пресуђења до дана извршности. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужилац је тражио исплату разлике мање исплаћене зараде, накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и накнаде трошкова за исхрану у току рада, а вредност побијаног дела потраживања је 171.790,97 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, а како вредност предмета спора побијаног дела правноснаже пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић